

4. ZUŠkoviny

Dr. Hutavýho

číslo
VI. ročník

Měsíčník Základní umělecké školy F. A. Šporcka, Jaroměř

vychází 1. prosince 2011 jako přání štěstí, zdraví panu hospodáři i našim dítkám!

Úvodník

Prosí-mtě-nec

Stojím uprostřed davu a přemýšlím o lidech, kteří proudí kolem mne. Všichni někam spěchají, každý má nějaký problém, kdekdo po něčem touží. Říkám si, najde se mezi nimi dobrý člověk? Rychle si odpovídám. Musí tam být. Po světě chodí spousta dobrých lidí a stojí zato se alespoň s malou částí seznámit. Neříkám oslovit každého kolemjdoucího, co ve vánočním spěchu pádí tam nebo třeba jinam, ale je přece dobré mít kamarády, bavit se s nimi o normálních věcech, seznamovat se, třeba jen na pár chvil. Nikdy člověk nemůže vědět, na koho narazí. Může se stát, že z obyčejného setkání vznikne přátelství na celý život a to už za to stojí ne?

Proč o tom píšu? Protože je prosinec a tento měsíc pro mě byl vždycky něčím jiný. Tak nějak víc cítím úctu a pokoru ke svému okolí, k matce přírodě a lidem v ní. Je to možná tím, že je dříve tma, chladno, ale i připomínáním tradic a odkazů na dalekou minulost. Člověk si uvědomí, že je také člověkem a že jeho problémy jsou problémy lidí před sto lety a problémy, které lidi budou mít i za sto let. Lidstvo spojuje především společná minulost a právě v prosinci je v jistém smyslu oživována.

Mattěj

Krásné, šťastné, veselé a požehnané Vánoce Vám všem přeje Dr. Hutavý a redakce!

*„Kolem je spousta andělů, co nedovolí tvůj pád.
Kolem je spousta andělů, ty je nevidíš,
ty je neslyšíš, jsou všude kolem, i když třeba spíš.“*

*Ten čas si hlídej, kdy se to otočí, kdy vidíš zas jen strach
a poušť,
to jsem ti chtěla říct, nezoufej...“
Aneta Langerová (Spousta andělů)*

Anděl je náboženský pojem, označující nadpřirozenou netělesnou bytost, která je určena jednotlivci k jeho ochraně. V rámci katolické církve se věří na anděly strážné. Dovozuje se, že každý člověk má svého anděla strážného.

Z notesu pana ředitele

V listopadu se konaly v naší škole dva významné projekty. Od 14. do 16. naši kytaristé prožili skvělé tři dny plné souznění a radosti ze společné práce se slovenskými přáteli z partnerské ZUŠ L. Mokrého z Topoľčan. Krásným vyvrcholením setkání pak byl společný koncert, kterým provázal svým neopakovatelným způsobem plným optimismu a energie Miloš Dvořáček, který zároveň vedl společný orchestr všech kytaristů. S paní ředitelkou topoľčanské ZUŠky jsme se domluvili nejen na další spolupráci kytarových oddělení, ale i dalších oborů našich škol. **Tento projekt je spolufinancován Královéhradeckým krajem.**

25. a 26. listopadu se konal v pořadí pátý ročník jazzového festivalu JAZZOMĚŘ 2011. Svým číslem tak trochu jubilejní, svým obsahem výjimečný. Že nepřeháním, mi dají jistě za pravdu všichni, kteří navštívili nějakou z akcí letošního ročníku. Festival začal v pátek dopoledním představením pro žáky základních a středních škol v Městském divadle. Představení se jmenovalo DRUM-in a jeho jediným účinkujícím byl bubeník, zpěvák, performer Miloš Dvořáček jr. Věděl jsem, že Miloš je skvělý bubeník, kterého jsem znal především z projektů s Ivou Bittovou, nebo z kapely -123 Minut. Proto jsem při pozváních nešetřil superlativy. Teprve po zhlédnutí představení DRUM-in jsem si uvědomil, že i kdybych použil všechny superlativy, které znám, nepopíšu atmosféru, kterou Miloš vytvořil společně s plným divadlem. Sobotní koncert zahájila skvělá kapela vedená Janem Doležalem ze ZUŠ Habrmanova z Hradce Králové. Jmenuje se On Line Session a na všech jejich členech je vidět, že do hraní dávají všechno. Jejich vystoupení bylo plné výborné muziky, která měla úžasný náboj s obdivuhodnou technickou zralostí. Jako druhý vystoupil náš Big Band hraběte Šporka, který pod vedením Martina Brunnera s velkou přesvědčivostí a stoprocentním nasazením podal skladby patřící k těm zásadním z okruhu soudobého jazzového dění. Závěrečné vystoupení Miloše Dvořáčka jr. a Martina Brunnera bylo pro mě tak silným zážitkem, že v mé paměti, kde většina GB zabírá muzika, jen obtížně hledám podobné. **Tento projekt je spolufinancován Královéhradeckým krajem.**

A tak nám na počátku prosince všem přeji příjemné prožití adventní doby, ve které bychom si přes všechn předvánoční shon měli najít čas na ztišení před veselím Vánoc.

Mgr. Bc. Vlastimil Kovář

Česko - Slovenský kytarový orchestr pod vedením Miloše Dvořáčka

Bylo – Nebylo

Tradice kytarových dílen pokračuje

O tom, že kytarové dílny pánů učitelů Miloše Dvořáčka a Davida Fiedlera stále pokračují a užívají si své proslulosti, se mohli posluchači a příznivci klasických kytar přesvědčit v koncertním sále ZUŠky v úterý 8. listopadu o půl sedmé večer. Celý program dílny byl brán jako „předkoncert“ ke společnému vystoupení kytarového orchestru s našimi slovenskými partnery ze ZUŠ L. Mokrého v Topoľčanech. Koncert nás čekal 15. listopadu. Zaznělo několik známých i neznámých skladeb, nechyběly upravené sonety, kde byly housle „suplovány“ menšími kytarami. Slyšeli jsme nám známé lidové písně i tango. Hráči nás hlavně „dostali“ proslulou písní Stairway to Heaven od Led Zeppelin a v úplném závěru Yesterday od starých dobrých The Beatles. Aby toho nebylo málo, čekala nás i sólová vystoupení. Jako první hrál Jakub Morávek. Další na řadu přišel Denis Kuna, který se doprovodil zpěvem. Ondřej Dohnanský si nejdříve zahrál a zazpíval sám, poté

ho doprovodil starší bratr Štěpán. A ten si nakonec také vystříhl sólo. Zpestřením večera byla hra pana učitele Davida Fiedlera, který zahrál klasiku od J. S. Bacha a jednu jazzovou variaci. Večer to byl příjemný a už tehdy jsme si mohli říct, že se slovenští přátelé a publikum mají na co těšit!

Petř

Naše úroda

Druhý tradiční podzimní koncert starších žáků proběhl v koncertním sále školy ve středu 9. listopadu a podle očekávání návštěvníky potěšil i pobavil. Těšili žáci hudebního oboru, bavili herci literárně-dramatického oboru. Úvod patřil baroknímu souboru S. P. O. R. C. K. a potom už střídala trubka klarinet, akordeony housle, cembalo zpěv... Starší žáci LDO překvapili předmětnými dramatizacemi limeriků. V závěru koncertu nás všechny potěšila svou návštěvou Kateřina Jirková, bývalá žákyně paní učitelky Ivany Kubičkové, která studuje druhým rokem klavír na Konzervatoři v Pardubicích. Úrodu tedy máme sklizenou a můžeme se těšit na další školní akce!

Jé

Jan Škrabka

Soubor Někdo na Náchodských Dnech poezie

Jelikož Zdeněk Ryba je převelice vysokoškolsky vytížen a mnoho se s ním nevidíme, sešli jsme se všichni v aule náchodského gymnázia s velkým předstihem, abychom si stihli prostor „zabydlet“ a udělat společnou zkoušku. Co nás tam ovšem nepotkalo? Náchodské gymnázium bylo celé prorostlé poezií. Kam oko padlo, tam verš. Básně na nástěnkách, na zdech, na podlaze, na stropě, na toaletách..., poezii se nešlo vyhnout ani ji obejít či překročit. To vše vykvetlo ze sadby Štěpána Macury, zdejšího profesora a také dramaturga festivalu Náchodských Dnů poezie, díky němuž jsme 12. listopadu 2011 byli právě tam, kde jsme byli. Představení inscenace „Darrell Standing“ bylo solidní, večerní Náchod příjemný, nocleh na gymplu útulný, ráno těžké a návrat domů radostný.

Já-kub

Topolčany v Jaroměři

Ve dnech 14., 15. a 16. listopadu proběhla v naší ZUŠce velká návštěva. Z naší partnerské ZUŠ ze slovenských Topolčan k nám dorazil tamní kytarový orchestr. A že měli o zábavu postaráno. A tak Vám popíšu, v rámci možností mé interakce s našimi slovenskými přáteli, jaké to bylo. V pondělí, někdy kolem šesté hodiny podvečerní, byli naši hosté pozváni na dvě představení do učebny LDO. Tím prvním byla pohádka O veliké řepě a druhým rakvičkárna. Obě inscenace návštěvníky zaujaly a pro nás to byla příležitost vyměnit si informace, jak se učí literárně-dramatický obor u nás a jak na Slovensku. Jedním slovem, jinak.

Následujícího dne, po návštěvě Kuksu, vše vyvrcholilo. Před šestou hodinou se začal náš koncertní sál plnit. Zhruba po pěti minutách jsem stěží věřila, že se tolik lidí do něj vůbec vejde. Místnost byla nabitá, nebylo kam šlápnout, čeho se nadechnout. Naštěstí byl koncert natolik dech-beroucí, že kyslíku nebylo třeba. Během večera bylo možno pozorovat úžasné výkony kytaristů našich, i slovenských. Repertoár byl pestrý, od počáteční klasiky, přes lidové písně až k závěrečné populární písni Yesterday. Nejpůsobivějšími výstupy večera se však, dle mého názoru, staly společné skladby obou kytarových orchestrů. Slyšet dvacet kytar najednou je totiž skutečným zážitkem. Tak zase brzy příště...dovidenia.

Ga

Výlet do Kuksu v jemném jíní...slovenskou návštěvu všude doprovázeli i naši kytaristé

Před společným koncertem, který kvůli poruše topení nebyl v Městském muzeu, ale v koncertním sále naší školy, jsem se v napjaté atmosféře zeptala: **Jak je před koncertem, pane učiteli Dvořáčku?** No, hej, dobře... ale ještě potřebujeme... kolik máme do začátku? No, moc ne... dvacet minut... tak převléknout, postavit sál, vyčurat, napít... je to v běhu... ještě sehnat nějaké židle, aby se nám ty davy z chodby sem vešly...

Jak se vám u nás líbí?, ptám se slovenských žáků: Je to moc pěkné město... strašně dobře... **Co jste u nás viděli?** Památky, Kuks... ještě bychom tady rádi zůstali, do neděle. **Jak se pracuje s panem Dvořáčkem?** Výborně, vyzařuje energii, tolik energie, že si ji můžeme načerpat... Mně se líbí, že se pan Dvořáček pořád usmívá, je takový veselý... Mně se líbilo absolutně všechno, nejvíc přístup pana Dvořáčka, protože k tomu přistupuje hravě a velmi naučí... Pro mě je to velký zážitek, nejvíc pan Dvořáček, už když byl u nás, všechny nás nadchnul, tak jsme se na něj těšili... **Máte problém s češtinou?** Všem rozumíme, bez problému.

Vladimíra Calcagni: Jsme úplně nadšení, všichni. Děti nechtějí jet zítra domů.

Mária Málíková: Odvážíme si úžasnou energii, kterou jsme dostali od pana učitele Dvořáčka, pozitivní energii, kterou se pokusíme přenést na náš kytarový orchestr, protože tady nejsou všichni členové orchestru. Dnes ještě tady energii nasajeme a předáme ji v Topolčanech.

Těšíme se napříště! Ptala se a ze slovenštiny přeložila (ovšem bez typicky slovenského „ř“) Jé

Jaroměřské Loutkaření,

které se konalo 19. listopadu v Boučkově divadle, navštívilo znovu hojné množství malých diváků a diváček hladovějících po pohádce. A měli z čeho vybírat! Den zahájil místní soubor BOĎI který zahrál pohádku Kašpárek a Květinová víla. O draku Bazilíškovi pak představil soubor Maminy. A pozadu nezůstala ani naše ZUŠka. Soubor Mikrle zahrál rakvičkárnu pro otrlejší diváky „... ale já mám!“, Jarka Holasová svou pohádkou o Otesánkovi a Malé dvě potěšily Pohádkou o veliké řepě. Vše završil znovu LS BOĎI se svou pohádkou Kašpárek a chytrá princezna. Všem účinkujícím bylo odměnou téměř nevycerpatelné množství horkých párků, coby příjemného občerstvení. Tak, zas za rok?! TzjvVK

Cenění 2011 – krajské předávání cen za minulou divadelní sezónu, které organizuje Impuls a VSVD Hradec Králové. Byl to den jako každý jiný, jen to byla sobota 26. listopadu. V Hradci Králové byly čtyři stupně, na ulicích vládnu Adventní trh a v divadle Drak se předávalo, povídalo a hrálo. Zase přijela banda divadelníků a pilo se a jedlo. A když se dojedlo a dopilo, všichni se přesunuli do sálu Labyrintu. Usedli a až teď se mohla rozdávat čestná uznání a ceny všeho druhu. A že jich nebylo málo! Proslovů bylo také hodně, a že nebyly všechny krátké... Naše škola, jmenovitě soubor Labyrint si převzal Čestné uznání za inscenaci „Labyrint podle Jana“, soubor Malé dvě Cenu za vtipnou loutkářskou interpretaci Pohádky o veliké řepě a soubor Někdo Cenu Jakubu Maksymovovi za sílu výpovědi v inscenaci Darrell Standing.

Všechno bylo hrozně fajn a jako třešnička na dortu na nás čekala inscenace souboru Športniki „Návrat do Bulerbynu“, stejně tak písničky souboru Jahodové děti během předávání. Vše se opravdu povedlo. Pak se zase šlo jíst, pít a povídat. A jestli je všechny někdo nerozhnal, tak si tam povídají do teď. Pijavka

Jazzoměr 2011 (psáno z hlediště, pozn. redakce)

Dne 26. listopadu 2011 se od 19:00 v Městském divadle v Jaroměři uskutečnil koncert dvou jazzových kapel a poté improvizací show Miloše Dvořáčka juniora. Jako první na jeviště přišlo deset muzikantů, kteří si říkají On Line Session. Měli velmi hezké skladby a dost dobré muzikanty. U poslední písničky měl bubeník pěkné sólo. Hráli opravdu výborně. Bylo vidět, jak si všichni navzájem fandí a že si hrají prostě pro radost. Jako druzí přišli naši hudebníci z Big Bandu hraběte Šporka. Těm to také velmi pěkně hrálo. Byli bezvadně sehraní. Hudebníci, kteří měli sólo, hráli opravdu krásně. Ke konci jejich koncertu si Zdeněk Ryba vyměnil tenor saxofon za basklarinet a hrálo se dál. Jejich kapelník je Martin Brunner. A pak to přišlo, přišel Miloš Dvořáček junior a skvěle improvizoval na bicí. Měl vedle sebe takovou malou krabičku, do které nahrával svůj hlas, a díky ní vytvářel až deseti-hlasy a do toho ještě hrál na bubny. Bylo to něco úžasného. Pak nám říkal, jak se dostal k bicím. Říkal, že hrál na banjo a moc chtěl hrát v nějaké skupině, tak se setkali s panem učitelem Martinem Brunnerem, který mu řekl, že má v kapele volné jen bubny, tak jestli by to nechtěl zkusit. A tak nějak přišel Miloš Dvořáček junior k bicím. Předvedl tam opravdu úžasně kousky. Na podium si pozval Martina Brunnera a zahráli si společně. Martin Brunner nám předvedl spoustu fléten, na všechny zahrál a Miloš Dvořáček junior hrál nejen na bicí ale i na pusou. Co on tou pusou dokázal vytvořit zvuků, to byla nádhera. Bylo to tam opravdu skvělé a myslím si, že si to užili nejenom diváci, ale i muzikanti. čaBMA, tr

Jaroměř – Podzim – Jazz (psáno z jeviště, pozn. redakce)

V roce 2005 zakládal ředitel zdejší ZUŠ, Pavel Linha, nenápadný festival – Jazzoměr. V roce 2011 se z nenápadné jazzové akce vyvinula událost docela nápadná. Soudě nejen z hlediště (počet diváků trhal na jaroměřské poměry rekordy – celá polovina sálu), ale i z jeviště. Vedle kmenového tělesa pravidelně zde vystupujícím, totiž Big Bandu hraběte Šporka, se nám představila také kapela On-line session z Hradce Králové a nenápadný a ďábelský Miloš Dvořáček jr. s ještě nenápadnějším a ďábelštějším Martinem Brunnerem.

Myslím, že kdo se nedostavil, má čeho litovat. Dramaturgie byla koncipována dost ostře - již v brzkých hodinách, v devatenáct nula dva, moderátor uvedl (pravda trochu jímavěji) zmíněné On-liny. Spolu se skvělými muzikanty (bicí, basa, kytara, saxofony, trombon, trumpet, flétna) jste mohli naskočit na jejich rytmickou vlnu moderní muziky, především funku a latin. Improvizace, to je fenomén, bez kterého by Jazzoměr nemohla vůbec existovat. Zde ho naplnili úplně všichni, od dechů, strun až po bubny. Ze všech jmen uvedu snad jen jedno a to uměleckého vedoucího Honzy Doležala. Po provedení skladeb slavných autorů jako např. Marcuse Millera, ale i autorských či „na zakázku“ od Laca Decziho, ve vyhrazeném čase čtyřicet dva a půl minuty, střídalo hostující těleso uskupení domácí - BigBand hraběte Šporka (BBHŠ). Na konci minulého školního roku jsem nastínil možný katastrofický scénář, který se našťastí nerealizoval. Jednalo se mj. o post za bicí soupravou, kterého se nakonec ujali dokonce dva bubeníci. A pak že jsou na vymření! Jedním z nich je student pardubické konzervatoře Daniel Vitek a druhým pan Hejzlar. Oběma za spolupráci děkujeme a doufáme, že jsou s námi natolik rádi, aby chtěli s námi sdílet práci v kapele, která je bezpochyby stále potřeba. Vraťme se ale do atmosféry jaroměřského jazzu. Domácí band vystoupil nejen v celé své kráse (teda skoro). Vedle nových stojanů na noty, na které laskavě přispělo město Jaroměř, uvedl sedm skladeb, dvě z nich zcela premiérově a představil nový nástroj. Mluvím o kompozicích současného italského skladatele, klarinetisty, Gianluidgi Trovesiho s názvem Now I Can, kterou jsme pojali ve free-jazzovém zbarvení a Hercab, parodii na „swingaření“ prezentovanou na basový štěbenec mnou osobně. K mému údivu zůstalo po zahrání každé předtím obsazené sedadlo stále obsazené. Mohli bychom polemizovat o příčinách - zda je zdejší publikum již natolik zocelené, že ho jen tak něco nerozhodí, nebo snad naskočilo na free-jazzovou vlnu? Jestliže jsem mluvil o naplnění improvizčního paradigmatu u předchozí kapely, naše nezůstala pozadu - každý nástroj zazněl minimálně v jedné sólové hře. Tedy, na štorcku nám zapískala Kateřina Hanáková, na alt saxíky Filip Traxler a v sólovém kuse Eternity Milan Petira. Na rouru zadul Zdeněk Borecký a Petr Slezák, trubky reprezentoval Jan Petira. Spodek musíme také vyzdvihnout - Filip Petira na klavír, Alena Michková kytara. Samozřejmě ten, bez kterého by BBHŠ nemohl v současném pojetí vůbec existovat, je umělecký vedoucí Martin Brunner. Ten byl mimořádně také k slyšení. V kombinaci s jeho perkusivní, energickou, ale i tajemnou či zádumčivou hrou na různé dechové nástroje (příčná flétna, zobcové flétny, etnické nástroje) vnesli do sálu spolu se showmanem Milošem Dvořáčkem jr., využívajícího kromě netradičních způsobů hry na bicí soupravu také hlasový aparát či smyčkování, v improvizčním víru atmosféru naprosté nespoutanosti a svobodného vyjádření. Publikum se jí velmi přátelsky poddalo. Závěrem - víc takových příležitostí slyšet skvělé jazzmany v našem regionu! Vzápětí tuto agitku naplním a to pozvánkou na Vánoční koncert BigBandu hraběte Šporka 23. prosince v klubu Kozinka v Hradci Králové. Více informací na přiloženém listu s akcemi školy. Jazzu zdar! Zdeněk Ryba, ts + bscl

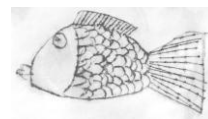
Big Band hraběte Šporka pod vedením Martina Brunnera

Bude – Nebude

Benefiční koncert

Drazí, co nejsrdečněji Vás zveme na Benefiční koncert, který se uskuteční v sobotu
17. prosince 2011 od 17 hodin v koncertním sále školy,
 jehož výtěžek bude věnován **Stanici pro zraněné a volně žijící živočichy** v Jaroměři.
 Na koncertě vystoupí Nikola Prokopová – klarinet, David Fiedler – kytara
 Henrieta Juráňová–Rejnartová – klavír a Kamila Hesová – housle

Drtivá většina zvířecích pacientů je zraněna či trvale zmrzačena různorodou lidskou činností. Je proto naši morální povinností se o takto postižené živočichy řádně postarat. Výstavbu a provoz záchrané stanice jsme zahájili v roce 1998. Stanice je řádným členem Národní sítě záchraných stanic. Ročně je přijato přes 450 poraněných živočichů, více jak polovinu po vyléčení navrátíme do přírody. Zvířecí pacienti jsou přijímáni z okresu Hradec Králové, Náchod, Rychnov nad Kněžnou a Trutnov. Spolu se Záchranou stanicí ve Vrchlabí zřízenou Správou Krkonošského národního parku se jedná o jediné podobné zařízení v Královéhradeckém kraji. Ročně stanici navštíví přes 2000 návštěvníků, kteří jsou informováni o nejčastějších příčinách poranění volně žijících živočichů. Zároveň se návštěvníci dozvědí, co všechno lze dělat, aby divoká zvířata měla s naší civilizací co nejméně potíží. Nejedná se o státní zařízení, stanice je provozována občanským sdružením.

<http://www.jarojaromer.cz/stanice.html>

Představujeme...Projekt výtvarného a literární-dramatického oboru: Literární šatna

Na začátku bylo zadání: Vyzdobit čerstvě bíle vymalovanou šatnu (bývalý kabinet tanečního oboru). Pro úterní nejstarší skupinu výtvarníků paní učitelky Sary Semerákové to byla v září výzva. Nápady od vyučujících byly původně dva: Muzikanti (paní učitelka S. Semeráková) nebo Květiny (pan učitel M. Lukášek). Studenti výtvarného oboru Nikola Čechová, Magdaléna Pecháčková a Dominik Váňa ale přišli s vlastním nápadem. Nechali se inspirovat knihou Viktora Dyky „Krysař“. Novela podle staré německé legendy je oslovila příběhem i tématem. Poprosila jsem Nikolu, aby příběh pro naše čtenáře převyprávěla.

„Do města Hameln, které je sužováno krysami, přichází Krysař. (ve své době jde o profesi - člověk, který hubí krysy, stával na okraji společnosti, pozn. redakce) Radní města mu za vyhubení krys slíbí peníze. Krysař zahraje na svou píšťalu a krysy díky jejím zvukům odvede do řeky, kde se všechny utopí. Zástupcům města se ale zdá, že mu to šlo až moc lehce, a slíbenou odměnu mu nevyplatí. Rozzlobený Krysař odchází, i když se během svého pobývání ve městě zamiluje do Agnes, která mu lásku opětuje. Krysařem opuštěná Agnes zjistí, že čeká dítě s bývalým milencem a spáchá sebevraždu. Krysař se vrací, a když nenajde svou Agnes, zahraje na píšťalu. Jejím zvukům tentokrát podléhají všichni obyvatelé města, následují ho až do řeky. Ve městě zůstal jen Sepp Jörgen, blázen, kterému všechno „dochází“ vždycky s jednodenním zpožděním. Následující den, když chce obyvatele města následovat, zaslechne dětský pláč. Ujímá se malého dítěte a odchází z města...“

Téma, které naše tvůrce oslovuje je zkorumpované a prohnilé prostředí města. Práci na jeho ztvárnění můžete postupně sledovat a na dokončení se můžeme těšit do letošních Vánoc. V polovině ledna bude potom „Literární šatna“ slavnostně otevřena happeningem a promítáním animovaného filmu Jiřího Barty: „Krysař“ v koncertním sále naší školy. K dispozici Vám budou i výtisky Dykovy novely, abyste si mohli celý příběh při čekání na své vyučování či na ratolesti v neobvyklém prostředí přečíst.

Nápad výtvarníků nás inspiroval k další myšlence: Co kdyby se obyčejná šatna změnila v neobyčejnou ...v literární! Vězte, že v ní budou umístěny poličky na knihy a kdo si ze starších žáků a rodičů přečte Krysaře (nejspíš na pokračování, protože vás budeme prosit, abyste nám knihy z šatny neodnášeli), může si číst knížky další. Mladší děti si potom jistě rády zalistují v knížkách pro ně označených. A od nápadu k činům.

Gábina Špačková, Anežka Chrásková, Dominik Váňa, Zuzka Špačková a Nikola Čechová (Magdaléna Pecháčková chyběla)

Část knih zakoupí škola, a k vám máme nyní prosbu nebo výzvu:

Máte doma dva výtisky jedné knihy? Máte doma knihu, kterou si už nechcete znovu číst nebo třeba omezujete nebo rušíte knihovnu svou či po babičce a udělalo by vám radost nám i vyřazené knížky věnovat? Zanechte je, prosíme, se svým jménem (abychom vám mohli veřejně poděkovat) v učebně LDO nebo v kanceláři ZUŠky s vědomím, že podpoříte naše - vaše čtenáře!

Děkujeme!

Jé

Přišla jsem...

...Jana Příbylová - Černá

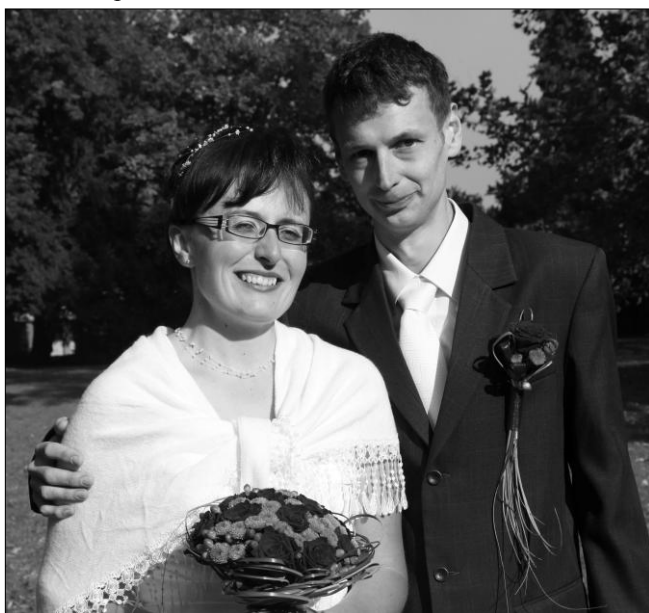
Kdy jsi přišla poprvé do základní umělecké školy? V pěti letech, v Třebechovicích pod Orebem, začala jsem hrát na klavír. Dovedl mě tam tatínek a chodila jsem k Ivě Mačejovské. Absolvovala jsem první a druhý cyklus. Po základní škole jsem šla na Biskupské gymnázium v Hradci Králové a potom na pedág. Na gymnáziu jsem začala hrát na varhany. Po vysoké škole teď dálkově studuji klavír na Konzervatoři v Pardubicích, přitom učím hru na klavír na ZUŠ v Třebechovicích a tady v Jaroměři a na Biskupském gymnáziu učím hru na varhany.

Je podmínkou hrát nejdříve na klavír, než se začne na varhany? Není, ale je to určitě lepší. **Chtěla jsi vždycky vyučovat?** No, chtěla jsem hrát, baví mě korepetovat, hraju v kostele v Třebechovicích... **Když ses učila hrát, měla jsi krizi, chtěla jsi přestat, skončit?** Ale jo, na základní škole, ale nemohla jsem, tatínek zasáhnul, krize být tedy nemohla... a teď jsem ráda.

Máš něco pro naše učící se „hráče“ do života? Když budete dělat všechno poctivě, výsledek se dostaví. **Mockrát děkujeme!** Jé

...nejstarší soubor LDO a jejich kamarády při jejich tradičním pouštění draků...

...viděli jsme novomanžele Příbylovy... Ke společné cestě moc blahopřejeme!

...viděli jsme...

...Martina Brunnera a Miloše Dvořáčka jr. na Jazzoměři

...a anděly.

...zvítězili jsme! Soutěž pro Vás: Doplňte krátký a výstižný text do „bublin“

Nejpovedenější nápady odměníme. Pište a vhadzujte do poštovní schránky Dr.Hutavému nebo mailujte na dr.hutavy@seznam.cz do 20. prosince (uzávěrka lednového čísla). Nebudete litovat! Těšíme se!

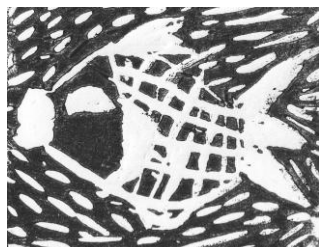
Fotografie je z Naší úrody, z dramtizace lidové hádanky:

„Visí, visí, visatec, pod ním čeká chlupatec. Až visatec upadne, chlupatec ho popadne.“

(žalud a divočák)

Co si ale myslí kluci na jevišti?

Vítězem z minulého kola je Adam Holda. Gratulujeme a čekáme ho v redakci s odměnou!

Donesl jsem klarinet.

Já zase bubny.

Kde je smyčec?

La la la.

Zpívej mi.

Jdeme hrát na harfu

Dobře.

Předvánoční grafiky do dnešního čísla věnovali žáci paní učitelky Sáry Semerákové: Valérie Ulrychová, Klára Srkalová, Jan Paďour, Tereza Flegelová, Klára Melounová, Adéla Marková a Jan Rejchrt
Fotografie zapůjčili: N. Chreňová, R. Morávková, J. Příbylová, A. Borecká, V. Kovář, C. Holas a Jé

Do šatny

„Jaroušku, co to děláš?“

„Papám sekundové lepidýlko...“

„Cože!“

„Ammmmmmmmm...“

Babička si vychutnává bahenní koupel,

Vnučka k ní přijde a povídá:

„No fuj, jak dlouho ses nemyla?“

Potkají se dvě kočky a jedna povídá:

„Ahoj!“

A druhá: „Mééééé!“

„Co blbneš?“

„Učím se cizí jazyky.“

V letadle v uličce si hraje asi tříletý chlapec. Letuška ho s úsměvem obhází. Když nesla kávu, znovu se jí připlétl do cesty.

„Nemohl bys si hrát venku?“

Dvě babičky si kupují rajčata: „Evženko, jak si koupíme? Řecká, portugalská, španělská, italská, marocká?“

„Mně je to jedno, já s nimi mluvit nebudu.“

Paní učitelka vysvětluje třídě: „Říkáme, že se kráva otelila, kočka okotila... Řekne někdo další příklad?“

Pepíček: „Prosím, žralok se ožral!“

„Proč mi lžeš, Pepíčku? Víš, co se stane z dětí, které lžou?“

„Politici, paní učitelko.“

Vtípky vybrala BobuLe.

Pravidelný úkol do hudební nauky vás čeká na programové příloze měsíčních akcí ZUŠ F. A. Šporka.

Zřizovatelem Základní umělecké školy F. A. Šporka, Jaroměř je Město Jaroměř

Základní umělecká škola F. A. Šporka, Jaroměř, Na Obci 142, 551 01, Jaroměř, tel. 491 812 356

e-mail : zus.jaromer@quick.cz , dr.hutavy@seznam.cz , www.zus-jaromer.cz

4. číslo vychází 1. prosince 2011 jako přání štěstí, zdraví, panu hospodáři i našim dětkám.

redakční rada: Já-kub (Jakub Maksymov), Petř (Petr Hrudka), TzjvvK (Monika Němečková), Pijavka (Edita Valášková),

Ga (Kateřina Prášilová), BobuLe (Lenka Ječová), Mattěj (Matěj Kubina), k-Ája (Karolína Novotná),

čaBMa (Barbora Maksymovová), úkoly z hudební nauky: MaKo (Markéta Kočí), korektury, grafická úprava: Jé (Jarka Holasová)